08/04/2024

Ι.Μ. Καλαβρύτων: Ομιλία με θέμα “Οι μορφές του πνευματικού αγώνα των χριστιανών κατά την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

Το θέμα «Οι μορφές του πνευματικού αγώνα των χριστιανών κατά την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και η ενίσχυσή τους από την προσκύνηση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού» ανέπτυξε χθες ο Αρχιμανδρίτης π. Πολύκαρπος Κεντικελένης μετά τον Κατανυκτικό Εσπερινό της Κυριακής της

Σταυροπροσκυνήσεως.

Ο Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Ιερώνυμος χοροστάτησε στον Κατανυκτικό Εσπερινό της Κυριακής της Σταυροπροσκυνήσεως, που τελέσθηκε στον Ιερό Ναό Αγίου Ανδρέου Αιγίου. Παρέστη συμπροσευχόμενος στο Ιερό Βήμα ο Γέρων Μητροπολίτης κ. Αμβρόσιος.

Ο Ποιμενάρχης με θερμούς λόγους παρουσίασε τον εκλεκτό ομιλητή, Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη **π. Πολύκαρπο Κεντικελένη**, Ιερατικό Προϊστάμενο του Ιερού Ναού Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Αλίμου και Γραμματέα της Ιεράς Συνόδου, αναφερόμενος με φιλάδελφα αισθήματα στο πρόσωπό του, καθώς υπήρξαν επί σειρά ετών συνεργάτες στα Γραφεία Αυτής.

Ο ομιλητής ανέπτυξε το θέμα **«Οι μορφές του πνευματικού αγώνα των χριστιανών κατά την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και η ενίσχυσή τους από την προσκύνηση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού**

». Ξεκινώντας με τη διαπίστωση ότι κύριος σκοπός της περιόδου της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής είναι “η πνευματική προετοιμασία, ώστε να υποδεχθούμε «ψυχαῖς καθαραῖς καί ἀρρυπώτοις χείλεσι» τον Νυμφίο Χριστό, να φωτιστούμε με το Άγιο Φως της ελπίδας και της σωτηρίας, γενόμενοι μέτοχοι της αλήκτου ευφροσύνης που διαχέεται στην ψυχή μας κατά την ένδοξη Ανάστασή Του”, ανέπτυξε στη συνέχεια τις προϋποθέσεις της προετοιμασίας αυτής.

“*Βασική προϋπόθεση της πνευματικής αυτής προετοιμασίας είναι αρχικά η θεοσύστατη νηστεία, μέσω της οποίας ο άνθρωπος γίνεται εγκρατής, χαλιναγωγεί το πάθος της λαιμαργίας και αποστρέφεται των υλικών αγαθών και απολαύσεων και έτσι ασκείται πνευματικά και ανακαινίζεται εσωτερικά. Έπειτα διά της προσευχής, με «πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην» (Ψαλ. 50, 19), γονυπετείς πρέπει να παρακαλούμε τον Χριστό να δεχθεί τις δεήσεις και τις προσευχές μας. Κι ο φιλάνθρωπος Θεός ευφραίνεται, όταν ο άνθρωπος κλίνει την κεφαλή και το γόνυ ευλαβικώς, εκζητώντας τη Θεία Χάρη για να ανακάμψει ψυχικά και πνευματικά. Για να μπορέσουμε όμως να αιτούμεθα διά της προσευχής μας τη συγχώρηση και την ύπαρξη του Χριστού στη ζωή μας, πρέπει κι εμείς να συγχωρούμε τον συνάνθρωπό μας. Το να ζητούμε μόνο, χωρίς να δίνουμε, είναι, αν μη τι άλλο, ένδειξη εγωισμού και αυταρέσκειας, στοιχεία που δε συνάδουν με τον Θείο Λόγο.*

Οφείλουμε, λοιπόν, πρώτα να συγχωρήσουμε τον συνάνθρωπό μας και να ζητήσουμε και από εκείνον να μας συγχωρήσει, εφόσον τον αδικήσαμε, και εν συνεχεία με καθαρή καρδιά να ζητήσουμε από τον φιλεύσπλαχνο Θεό να μας συγχωρήσει τα έργω, λόγω ή διανοία παραπτώματά μας. Ο Τριαδικός Θεός μάς δίνει μέσω του Θείου Λόγου των Ευαγγελίων τα φτερά για να απεγκλωβιστούμε από το τέλμα της αμαρτίας, του εγωκεντρισμού, της φιλαυτίας και της αλαζονείας και να ενωθούμε και πάλι μαζί Του.

Στον αγώνα μας αυτόν μπορούμε να στηρίξουμε την ελπίδα μας στον Ζωοποιό Σταυρό, εφόσον είναι σκάλα που ανεβάζει στους Ουρανούς, οδός που οδηγεί προς την αρετή, είναι πρόξενος ζωής πνευματικής, κατάργηση του θανάτου και απαλλαγή από τη φθορά. Έχει τη δύναμη να σβήσει τη φλόγα των παθών μας, από τα οποία ο σύγχρονος άνθρωπος καταδυναστεύεται, και να καταργήσει τον αιώνιο πνευματικό θάνατο.”

Οι γονείς να στρέψουν τα παιδιά τους προς την Εκκλησία

Απευθυνόμενος ο ομιλητής προς τους γονείς, τους κάλεσε να στρέψουν τα παιδιά τους προς την Εκκλησία, όχι βέβαια υπό τη μορφή της υποχρέωσης ή πολλώ δε

μάλλον της απειλής. “Οι γονείς οφείλουν να εξηγούν στα παιδιά τους το νόημα των εκάστοτε εορτών, τη σημασία της χρονικής ακολουθίας αυτών, καθώς και τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τον εορτασμό τους.

Οι νέοι, από την άλλη πλευρά, πρέπει να συνειδητοποιήσουν τη δύναμη της αγάπης του Χριστού προς αυτούς μέσω της βιωματικής τους συμμετοχής στην εκκλησιαστική ζωή, αλλά και μέσω του ζωντανού παραδείγματος των γονέων τους. Επίσης, καλό είναι να αντιλαμβάνονται τον λόγο που μία περίοδος της εκκλησιαστικής μας ζωής είναι χαρμόσυνη, ενώ κάποια άλλη είναι περισσότερο κατανυκτική, ούτως ώστε να τις βιώνουν συνειδητά και όχι να ζουν σε μια διαρκή πλάνη.

Αν, οι νέοι, αλλά και όλοι οι άνθρωποι προβληματιστούν και επανεξετάσουν τη σχέση τους με τον Νυμφίο Χριστό, τότε θα νιώσουν αυτομάτως και χαρισματικώς την εσωτερική ανάγκη να νηστεύσουν, να μετανοήσουν και με καθαρά την καρδία να ζητήσουν από τον Θεό μέσω της προσευχής τη συγχώρηση και των δικών τους αμαρτιών, διότι «ουδείς αναμάρτητος». Τότε θα συνειδητοποιήσουν ότι χαρούμενοι και ευτυχισμένοι θα είναι μόνο εάν βαδίζουν στα Βήματα του Χριστού, βιώνοντας μέσα από τις Ιερές Ακολουθίες της Εκκλησίας τα Άγια Πάθη Του και εορτάζοντας την Αγία Ανάστασή Του.”

Επεσήμανε δε ότι *“ο **Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός** διδάσκει ότι «κάθε πράξη και κάθε θαύμα του Χριστού είναι θείο και θαυμαστό, αλλά το πιο θαυμαστό απ’ όλα είναι ο Τίμιος Σταυρός Του. Γιατί τίποτα δεν δάμασε τον θάνατο, δεν εξιλέωσε το πρώτο ζεύγος, δεν απογύμνωσε τον Άδη, δεν έφερε την Ανάσταση, δεν χάρισε τη δύναμη στον άνθρωπο να νικήσει τον ίδιο τον θάνατο, δεν ετοίμασε την επιστροφή του στην πρωταρχική ευλογία, δεν άνοιξε την πύλη του Παραδείσου, δεν έβαλε την ανθρώπινη φύση να καθίσει στα δεξιά του Θεού, όσο ο Σταυρός του Κυρίου μας Ιησού Χριστού».”*

Καταλήγοντας, ο π. Πολύκαρπος παρότρυνε να προσευχηθούμε *“**ο Σταυρός ο Τίμιος, η ισχύς της οικουμένης,** το στέρεο φρούριο της Χριστιανικής Εκκλησίας, το άθραυστο οχύρωμα, να μας ενδυναμώσει με την αήττητη δύναμή Του και να μας καταξιώσει να διέλθουμε το υπόλοιπο του πνευματικού μας αγώνα με ελπίδα, ώστε η Αγία ταύτη Μεγάλη Τεσσαρακοστή να αποτελέσει εφαλτήριο προσπάθειας επανασύνδεσής μας με τον Θεό, με την αλήθεια και με το πραγματικό νόημα της ζωής.*”

Στο τέλος, ο Ποιμενάρχης, αφού ευχαρίστησε τον εκλεκτό ομιλητή για την εποικοδομητική και πνευματική του ομιλία, προέτρεψε πατρικώς τον λαό του Θεού

ο Σταυρός του Κυρίου να γίνει το εφαλτήριο του πνευματικού αγώνα της προσωπικής μας ταπείνωσης, να παύσουμε να κατακρίνουμε τον αδελφό μας και να επικεντρώσουμε την προσοχή μας στα μύχια πάθη μας. Διά του σημείου δε του Σταυρού να πορευόμεθα στην καθημερινή μας ζωή με μετάνοια και εξομολόγηση.